

2012. június

Egressy Tükör

XIV. évfolyam különszám

Egressy Gábor
Kéttannyelvű
Műszaki
Szakközépiskola

Tartalom

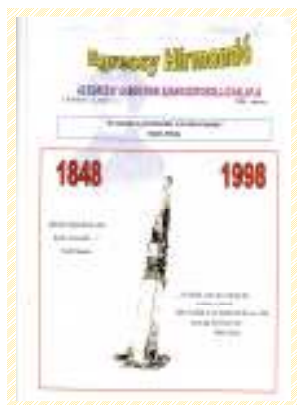
Búcsúzik a szerkesztő

Ez a szám tehát amolyan epilógusféle. Zárszó, visszatekintés; a szerkesztői múlt összegzése, amely tulajdonképpen nem más, mint az újság történetének felidézése.

Persze nem szívhez szóló, a költészetből ismert ún. „létösszegés”, hanem válogatás az Egressy Hírmondó, majd az Egressy Tükör 14 éven át megjelent számaiból.

A szemelvények összeállításának szempontja az írások értéke és időtálló üzenete, mondanivalója.

Fogadjátok szeretettel, és olvassátok nyitott szívvel, úgy, mint az Egressy volt diákjainak üzenetét a késői nemzedékek számára, vagyis számotokra.

Felelős kiadó: Szalayné Kelemen Ildikó megbízott igazgató

Felelős szerkesztő: Dr. Temesiné Tari Gabriella

Az újság összeállításában részt vettek: a korábbi számok újságíró diákjai, szerkesztői, ifjú tehetségei.

Címünk: ujstag@egressy-bp.sulinet.hu

Fejtörő

Mini krimi

A Központi Fizikai Laboratóriumból 2062. július 12-én 14.30 és 15.35 között eltűnt egy kis adag higany. A higanyt tartalmazó üveg cserepeit a laboratórium padlóján találták meg. A kérdéses időpontban csupán két robot tartózkodott a helyiségben. Köztudott, hogy a robotok szervezetére a higany ugyanolyan hatással van, mint az emberre az alkohol. Ezért az ügyben azonnal vizsgálat indult és a két robotot kihallgatták.

Az I-002-es robot vallomása:

Amikor beléptem a laboratóriumba, azt láttam, hogy DT-12 leveszi az üveget a polcról, és megissza a higanyt. Azután az üveget a földre dobja és rátapos.

A DT-12-es robot vallomása:

Le akartam az üvegről törölni a port, de amikor a kezembe vettem, elejtettem. A laboratóriumban mindig rendnek és tisztaságnak kell lennie, ezért fogtam egy szivacsot és feltöröltem a kiömlött higanyt. Ekkor lépett be I-002, és ezt látta.

A két robot közül az egyik biztosan hazudott.

Melyik volt az? Indokold a választ!

Nyelvi játék

Közmondások eszperente nyelven

Kedves s helyes cselekedeted, kedves s helyes tettet jelenthet, melynek te leszel kedvezettje.

Jó tett helyében jót várj!

Helyezkedj el kedvesem fejemmel szemben, mert kedvelsz szerfelett.

Szembe babám, ha szeretsz.

Embernek, melynek keresete sem rendes, egyebek mellett ellenfele lehet, esetleg jegenye vesszeje.

Szegény embert még az ág is húzza!

Hetek eleme rengeteg, de emse belekbe degeszelt eledeled kevesebb.

Több nap, mint kolbász.

Mert Mehemed gyermeke nem megy helyhez, mely hely fellegekbe emelkedett, e hely megy Mehemedhez.

Ha Mohamed nem megy a hegyhez, a hegy megy Mohamedhez.

Eszetlen verem esztelen kergete szeptelen ereget.

Bolond lyukból bolond szél fúj.

Egy meg egy meg egy ezen nemzet helyes tette, meg egyet ehhez tesznek.

Három a magyar igazság, meg egy a ráadás.

Nem jeles tett, mely tettel felkerkedve elszelensz, de mert kergetnek, e tett helyes lehet.

Szégyen a futás, de hasznos.

Ez eseten tetemeset vesztettem, de nem veszett kevesebb egy helyen sem, mely helyen nemzetem rengeteg embere esett el.

Több is veszett már Mohácsnál.

e

Szemek selejtje s egy egyed keveredett, ez esetben ez egyed eledele lesz emse gyermekeknek.

Aki korpa közé keveredik, azt megeszik a disznók.

Neszekre teremtett szerve megett ez egyednek tej lefejtett eleme lehet.

Vaj van a füle mögött.

Nyelved peregjen helyesen, fejedben seb lesz ejtve.

Mondj igazat, betörik a fejed.

Esetben, mely esetben kereskedsz, nem lehet ember szerfelett kedves neked.

Üzletben nincs barátság.

Ez ember rendszeresen csendben neszezve perel - lehetne egy eb, mellyel rengeteg csepp egyed kellemetlen vedel.

Morog, mint a bolhás kutya.

Tettekre kelletlen ember egy tett helyett rengeteget kell tegyen.

Aki rest, az kétszer fárad.

Kertedben termett egyed, melyet tejfelesen eszel s gyermekek nem szeretnek, este fele lesz szemednek szerfelett kellemes.

Este virágzik a tök.

Evezve nedven keresztbe kelve szerzett kereset elveszhet egy helyen, mely helyen fegyveresek ezresekert szereznek be.

Amit nyer az ember a réven, az elveszik a vámon.

E leveles egyedbe, mely kezeden veres pettyeket szerezhetsz, nem ver bele egek gerjedelme.

Csalánba nem üt a mennykő.

Nagy Szilárd

Amikor hirtelen minden megvilágosodik...

Aranyköpések az érettségien

Téma: Móricz Zsigmond Rokonok című regénye

Kopjás pozitív erkölcsi lehanyaglanak.

Megmutatta a különböző társadalmi rétegek árnyas oldalát.

A családtagjai mellett szerette volna kivizsgálni a sertéstenyésztés problémáit.

Csuli nem volt családias, viszont Eszter családias volt.

Alakjából nem nézett ki rosszindulat.

Maga Csuli személye naturalisztikus módon mutatkozik be.

Ifjú tehetségek írásai

1998-ban az Egressy-nap versíró pályázatára beérkezett legsikeresebb alkotások.

Csordás Attila:

Búcsú

Előbb csak sárgul,
Úgy lobogtatja a szél,
De még nem bír vele.
Talán van még egy kis remény.

Majd a színe barnára vált,
Úgy lobogtatja a szél,
De még nem bír vele.
Már alig van remény.

Száradni, sorvadni kezd,
Egyre csak fúj, fúj a szél
Erősebben, vadabban, mint valaha.
És a fát otthagyja a levél.

Most mondd meg, ki a hibás:
A fa, a szél vagy a levél?

Madácsi László:

Requiem egy punkért

Álomra hajtotta kába fejét,
Fülében dobolt az örült ritmus,
Egész éjjel kereste a helyét,
Fejében tombolt az anarchizmus.
Álmodott, talán így még soha –
Álmában a világ volt a tét,
Lázás képek örült, véres hada,
Küzdöttek egymással ember és gép.
Mákonyos mámor, alkoholos álom,
Felette forgott a csillagatlan ég,
Értelmetlen élet, agya mint egy ólom,
Azt hitte, jól áll neki a punktaréj.

Igénytelen élet: azt hitte, vagány –
Az italt mindig literben mérte –
Sírhandja lett a negyedik vágány.
Mehalt, és senki sem sírt érte.

Budapest. Hajnali fél kettő.

Egy ember áll a buszmegállóban – éppen várja a buszt. Még van 20 perce. Nem tudja pontosan hány fok lehet, de abban biztos, hogy jócskán mínusz van már. Miután 5 perc múltán már 10 másodpercenként néz az órájára, leesik neki, hogy fázik. De ebben a hidegben ő nem fog kibírni még 15 percet. Lázás kutatásba kezd kabátja zsebeiben. Egyikben pár forint aprót, a másikban igazolványokat talál, míg végre a harmadikban a kincs: egy sapka.

Előkapja, s bármennyire is 300 forintos kis kínai piac szaga van az egésznek, mégis felhelyezi a fejére. Most boldog. Újabb 5 perc telik el, ám emberünk már nem fázik annyira. Inkább órájára néz, de rögtön el is szörnyed, hiszen nemhogy fél óra nem telt el, csak 5 perce nézett órájára.

Elkezd izgatottan mászkálni a megállóban.

Miután két perc alatt a környék összes kirakatát megnézte, megint az órájára nézett. Úgy érezte, alaposan becsapták, hisz ilyen lassan nem múlhat az idő. Beleszippantott egy mélyet a párás levegőbe, leült a padra, ami csodák csodájára még a vandálok előtt ismeretlen volt és elkezdett gondolkodni. Éppen előtte vált el legjobb barátjától és átgondolta beszélgetésüket. A téma először az ember volt. Egy szerkezet, amelynek eredete még 10 millió év után is megfogja a tudósokat, ami olyan tökéletesen van kitalálva, mint még semmi sem. Hogyan lehet egy 70%-ban víz alapanyagú test olyan termékeny, hogy ennyi mindent alkosson? De ne szaladjunk még az alkotásig, előbb vegyük a gondolkodást. Van, egy alig 1 kg-nyi szövetekből és még ki tudja miből álló rész, amit nemes egyszerűséggel csak agynak hívnak. Ez a testrészünk maga a csoda. Hiszen eme testrészünkkel tudunk gondolkodni. Gondolkodni – és ez nagy szó. Hiszen ki tudja, hogyan is működik valójában. Az ember születése óta formálódik és az ezen idő alatt ért események és egyéb tapasztalatok alapján alakul ki a tudat. Kommunikáció. Egy továbbfejlesztése a gondolkodásnak. Két ember leül egymással szemben és gondolataikat szavakba öntve, beszélnek. Az egyik közöl valamit, a másik felfogja, és az őt ért tapasztalatok alapján válaszol. Te jó ég, hogy ez milyen nagyszerű!

De erre a gondolatra már be is futott a busz a megállóba. Emberünk felszállt, fülét-farkát behúзва leült a fagyos busz egyik ülésére és tovább gondolkodott. Miért lehet az embernek, ilyen és ehhez hasonló önálló gondolata. És mitől van az, hogy ha meglát egyet az ellentétes nem képviselői közül, akkor valami furcsa érzés támad a szívében, lelkében és az egész testében. Ha ez a pillanat bekövetkezik, akkor nincs menekvés. Olyan dolgokat művel, amit normális állapotában egyáltalán nem. Például felkelti magára a figyelmet, többet megenged magának, amire más alkalommal azt mondaná: nevetséges. Ez az érzés szép napokat, heteket, hónapokat, vagy éveket varázsolhat az ember életébe. Ha viszont ez így van, akkor a buszon derengő-merengő emberünk bajban van. Szerelmes. Vagy legalábbis azt hiszi magáról. Ebben az állapotában sok fura dologra képes. Például hajnalban hazamenni, és ilyen szövegeket írni. Emberünk rajtam keresztül szeretné megköszönni annak a két szemnek, annak az illatnak, annak a testnek és annak a léleknek, hogy ez az érzés valaha is életre kelhetett.

Bemutatjuk Lőwy Lénárdot

Az interjút Kékesi Gergő készítette.

–Mondj néhány szót bemutatkozásképpen magadról!

–Tizenkilenc éves vagyok. Cegléden lakom és az EGISZ-ben érettségiztem. Érdeklődésem körülbelül két évvel ezelőtt fordult a humán jellegű tantárgyak felé, hála rendületlen olvasni akarásomnak, magyar- és történelemtanáraimnak: Szalay Judit és Kékesi Raymundné tanárnőknak. Most felvételi vizsgára készülök a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskolára.

–Mióta írsz verseket?

–Talán másfél évvel ezelőtt írhattam első aprócska próbálkozásomat.

–Hosszabb kísérletezés előzte meg a versírást, vagy ösztönösen jött?

–Erre a kérdésre igazán nem tudok válaszolni, mert nem próbálkoztam annak előtte versírással, és nem is csak úgy kipattant, mintha mindig bennem lett volna, hanem úgy döntöttem, megkísérlem versben kifejezni magam, és azóta úgy érzem sikerült rátalálnom valamire, ami az enyém.

–Csak magadnak írsz, vagy készülsz arra, hogy mások is olvassák?

–A kérdésre egyértelmű választ ad az, hogy megjelenik most két versem az Egressy Hírmondóban.

–Ismersz más fiatal költőket is?

–Igen, ismerek. A barátaim között is vannak, akik versekbe próbálják önmagukat beleönteni.

Novemberi merengés

Könnycsepp gurul végig az arcon,
Ahogy hajnalt üli meg a harmat.
Nincs más mit ő akarhat,
Csak gyönyörködni a feljövő napon,

Ahogy vöröstre festi sugara
Az előtte elterülő tájat.
Holt lombban kúszó aprócska állat,
Ráköszön az ősznek újabb hajnala.

Halk csiling: a könny a földre hull,
A szél elmúló hangon szaval,
A körben egyre növekvő avar
Látja: a tél őrá is ráborul.

1998. november

–Felkérésre, „kényszerűségből” is tudsz verset írni? Mondjuk, ha házi feladatnak adnak egy témát?

–A válaszom a kérdésre egyértelműen: nem. Hogy miért? Azért, mert az ember nem egy gépezet, és az emberi érzéseket nem lehet időhöz igazítani, és megmondani valakinek, hogy érezd magad úgy, mint aki verset akar írni, és próbáld meg magad teljes mértékben beleadni az alkotásba. Tehát ha valakinek adnak egy témát, amire belsőleg egyáltalán nincs ráhangolódva, akkor nem tud róla írni, vagy ha mégis ír valamit, akkor az egy értéktelen vacak lesz maga a költő számára is, és főleg számára, még ha az értéktelenséget az olvasó fel sem fedezi.

–Van olyan író, akire felnézel, akihez hasonlítani akarsz?

–Hasonlítani nem akarok semelyik íróra sem, hiszen mindenkinek azt a célt kell kitűznie, hogy megtalálja a saját egyéniségét. Az, hogy vannak költők, akiknek az eszméi nagy hatással vannak rám, nem azt jelenti, hogy le akarom őket másolni, hanem megpróbálok azonosulni a mondanivalójukkal a magam módján. Vannak írók, költők, akikre felnézek, de a hely túl kevés lenne a felsorolásukra, így csak néhányat említek meg: Ady, Radnóti, Tóth Árpád, József Attila, Csáth Géza, Dutka Ákos. A világirodalomból pedig: Dosztojevszkij, Hoffmann, Molière, E.A.Poe.

–Miről írsz legszívesebben?

–A belső és a külvilág közötti tapasztalataimról.

–Nagyon szép példája ennek a *Decemberi nász* című versed. Sok sikert kívánok költői pályádon. Köszönöm az interjút.

Decemberi nász

*Homály énekét dalolva egyre,
Selyemtestű köd égi táncra kél,
Halk hangja száll a fellegekbe,
Sürgetően nászra hív s remél.*

*Didergőn koppanó ritmust hozva,
Válaszol rá szerelmese a tél,
Fehér pelyhek hullanak harangozva,
A köd jégcsapcsilingelőn zenél.*

*Surranó, dermesztő harmónia,
Jéghideg kézzel karolja át,
Dallamos fehér melankólia,
Lebbenve fogadja válaszáat,*

*És együtt dúdolnak hideg álmot,
Tavalyi, altató melódiát.
Kínézel ablakodon, látod:
A tél és a köd az újévre szállt.*

1998. december

Talán majd holnap

El tudod képzelni azt a helyzetet, amikor azt hiszed, hogy vannak barátaid, és számíthatsz rájuk? És azt is, hogy egy neked nagyon fontos pillanatban hirtelen nincs körülötted senki sem? Hát akkor tudod, mi ez az érzés. Egy fájdalom, ott a testen belül, amely nem hagy békén és kínoz. Talán amiatt is nyúlunk a drogok, az alkohol vagy éppen a konnector után, mert gyengék vagyunk. Nem bírjuk elviselni, ha nemet mondanak. Nemet egy felkérésre, nemet egy kérdésre és nemet az égvilágon mindenre. Nem kíváncsiak ránk, pedig tegnap még milyen boldogan terveztük a jövőt, mennyire segítőkészeknek tűntek úgynevezett barátaink, aztán most meglett az eredménye.

Miért élünk egyáltalán? Hogy egy szépen felépített álom olyan hamar és csúfosan érjen véget, mint egy összedőlt kártyavár? Nem. A csalódás előtti pillanatokban – melyek akár lehetnek hetek, hónapok is – boldogok vagyunk. Egy érzés, amely szintén idebent van, és szintén megfoghatatlan. De ilyenkor az ember más színben látja a világot. Ahogy mondani szokás: az a rózsaszín felhő, ami ott lebeg a tekintete előtt, minden keménységet meglágyít, hirtelen a zordon fa is szépnek látszik, és a kenyér a boltban sem tűnik drágának. Ez az az

érzés, ami életben tart mindenkit, amíg el nem jön a csalódás. Mert mi is ez valójában? Az a pillanat, amikor az ember elméje megvilágosodik, az előbb említett köd hirtelen elillan, és marad a puszta valóság. Az a fa tényleg olyan rémisztő és kopár, az a kenyér meg rohad drága ennyi pénzért, meg az emberek is nagyon gonoszak tudnak lenni. Hirtelen ellened fordul mindenki, úgy érzed, flippergolyóként pattogsz a tömegben, a metró az orrod előtt zárja be az ajtaját, az ellenőr pont akkor kéri el a bérletedet, amikor a másik nadrágodban hagyta, a boltban már elfogyott a kedvenc italod, és a friss, puha ágynemű helyett is egy zord, bevetetlen fekhelyet találsz. Na, ekkor van az, hogy vége. Ritmusodat jelző szinuszgörbéd először óriási kilengésbe kezd, de rövidesen lehiggadsz, s ekkor szeretnéd, ha egyenesbe jönnél.

Talán az ablakot válasszam? Nem jó, hiszen a földszinten lakom. Talán vágjam fel az ereimet? Nem jó, mert nem bírom a vér látványát. Ugorjak a metró elé? És mi van, ha pont az erre a célra készített vajatba esem?

Vegyek be gyógyszereket? Amilyen pechem van, itthon csak Viagrát találnék, vagy az ápolónők roppant gyorsasággal mosnák ki a gyomrom. S ezen gondolatok után ébred rá az ember: holnap is van nap. Talán majd holnap történik valami, amitől megint szebbé tehetem a napjaimat, amikor megint találok majd egy szép lányt, amikor körülötte sürgök-forgok és amikor vele lehetek. A folytatásról inkább ne beszéljünk, mert még elsírnám magam, hogy megint csalódtam...

B.P.

TÖRI-TUDOR

Új rovattal szeretnénk bővíteni újságunk palettáját. Reményeink szerint ezen az oldalon minden számban keresztretjvényekkel, érdekes fejtörőkkel, múzeumi ajánlattal jelentkezik a történelem barátainak rovata.

Várjuk a jó ötleteket és a lelkes munkatársakat.

Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc 150. évfordulója jó alkalom arra, hogy ebben a témakörben kezdjük meg munkánkat. Természetesen időről időre kitekintünk más korok és országok felé is.

Lássuk az első feladatot!

A kiemelt keretben a szabadságharc egy szereplőjének nevét kapod meg. Keresztneve József. Ki ő, mit tudsz róla?

1. A Batthyány-kormány közlekedésügyi minisztere
2. Radikális vezérből a honvédség tábornoka lett (Mór)
3. Szerb származású honvéd tábornok
4. A császári seregek fővezére; a tavaszi hadjárat alatt felmentették;
5. Ebben a városban adták ki a Függetlenségi Nyilatkozatot
6. Ilyen országgyűlés ült össze Pesten 1848. júliusában
7. A szabadságharc lengyel származású tábornoka
8. A feldunai hadtest tábornoka; vegyész - a laurilsav felfedezője
9. A komáromi vár védője

Múzeumi ajánlat

A Hadtörténeti Múzeumban sok érdekesség várja az érdeklődőket. Végigkísérhetitek a kézifegyverek fejlődését. A Magyar Aero Múzeum kiállításán megtekinthetitek a magyar légi hadviselés relikviáit. Maketten megnézhetitek, hogyan zajlott egy várostrom a XV. században. December 30-ig látható az 1848-49-es forradalom és szabadságharc emlékére rendezett kiállítás. A Múzeum címe: I. Kapisztrán tér 2-4. Megközelíthető a Moszkva tértől a Vár járattal.

Jó szórakozást, kellemes időtöltést kívánunk.

Pappné Tóth Kornélia

Csak a zene van...

Az élet legfontosabb és talán kihagyhatatlan eleme a zene, hiszen létünk mozgatórugója nem más, mint a ritmus. Ha csak arra gondolunk, hogy minden embernek van úgynevezett életritmusa, vagy ha úgy jobban tetszik, bioritmusa, máris tisztán láthatunk ebben a korántsem könnyű kérdésben, hogy mi is a zene.

Ha definiálnom kéne a zene szót, talán azt írnám: érzelmi kitörések sorozata szöveggel, hangulattal és adott dallamvilággal, melyben lényeges szerepet „játszik” a harmónia, vagyis az összhang.

A zenével – az élet mindennapos dolgaitól és teendőitől kezdve a legnagyobb és legfontosabb dolgokig – bármit kifejezhetünk. Haragot, bánatot, szeretetet, gyűlöletet és nem utolsósorban szerelmet. A zene szólhat egy bizonyos emberhez vagy tárgyhoz, de szólhat egy napról, ami lehet jó vagy rossz, izgalmas, esetleg unalmas. Szólhat egy helyről, a múlttól vagy a jövőről, a háborúkról vagy éppen a teljes békéről.

Tehát a zene lényege a kifejezés, az örömszerzés (elsősorban önmagunknak) és kikapcsolódás, elmélyülés, és végül egyé válás a természettel, ahonnan ered a teljes harmónia. Ebből következik a megnyugvás, ami az érzelmi kitörés utolsó fázisa. A zenében talán az a legszebb, ami miatt „megfoghatatlan”, hogy ezt is a természet hozta létre, az ember csak a saját belső képére változtatta.

Tehát ha összegezzük, meggyőződéssel kijelenthetjük, hogy minden ember valamilyen kapcsolatban áll a zenével, a lelkében hordozza – még ha nem is tud róla. A nagyvárosi „élet” helyett bőven elég lenne ez a harmónia.

Várkonyi Balázs

Kedves régi és új Olvasóink!

Köszöntünk Titeket az 1999/2000. tanév kezdetén! Újságunk életében ez már a harmadik iskolaév, egyszersmind **a harmadik lehetőség** arra, hogy megtartsuk régi olvasóinkat, és újakat nyerjünk meg magunknak. **A diáklap tükre az iskola életének.** A tartalma, fogadtatása, valamint olvasottsága egyaránt jelzés az itt folyó életről, szellemről, nyitottságról. Ha „kényszeríteni” kell a diákokat (egyik-másik osztályt) arra, hogy olvassák lapunkat, akkor az részben az érdektelenséget jelzi, másrészt viszont figyelmeztet az újság hiányosságaira is.

Csak akkor életszerű és életre való az újság, ha ti mind – közvetlenül vagy közvetetten – részt vesztek az írásában is. Azzal, hogy olvassátok és véleményt alkottok, dicséritek vagy elmarasztaljátok, megfogalmazátok elvárásaitokat, igényeitek, egyúttal részesévé váltok az alkotásának is.

Mindig is kíváncsiak lettünk volna a véleményetekre, elvárásaitokra, érdeklődésekre, de a postaládánk üresen tátong, csak „fű alatt” jutnak el hozzánk a – nem mindig segítő szándékú – megjegyzések. Jólesik viszont, amikor a folyosón valaki utánunk szól, futtában megjegyzi: „Ez a szám is tetszett!”

Számítunk Rátok az idén is: olvassatok, dicsérjétek vagy szidjátok, de **írjatok!**

Elképzeléseink a Hírmondó tartalmára röviden a következők:

- A jövőben is figyelemmel kísérjük az iskolai élet eseményeit, a tanulmányi versenyeket és a sportrendezvényeket.
- Továbbra is fontosnak tartjuk a „Minket ez is érdekel” című oldalt.
- Az egyik legkedvesebb rovatunk volt – s remélhetőleg az is marad – az „Így írunk mi”. A megjelent versek a ti érzéseiteket, félelmeiteket, örömeiteket, gondolataitokat tükrözték.
- Új rovatokat is szeretnénk indítani, amelyek – terveink szerint – a következők: „**Újdonságok érdekességek a számítástechnikában**” című sorozat; „**Olvasói levelek**”; „**Nincsenek kényes kérdések!**” Ez utóbbi rovatban az iskola életéről, gondjairól szóló őszinte hangú, nyílt vitának kívánunk helyet biztosítani. Jogi kérdésekben is fordulhattok hozzánk!
- Folytatódik a TÖRI-TUDOR című sorozat, de új tartalommal. Mindenekelőtt a most induló történelmi szakkör munkáját, érdekesnek ígérkező programjait, „felfedezéseit” tárná az érdeklődő olvasók elé.

Kedves régi és új Olvasó!

Bízunk benne, hogy a felsorolt „kínálatból” TE is tudsz majd választani, és szívesen veszed kézbe lapunkat.

Üdvözl az Egressy Hírmondó szerkesztősége:

Felróz Eszter

Veres Tímea

Magyar Balázs

Karakas Gábor

Tarján Marcell

Kövesdi Ádám

1999. szeptember

*Körkérdés az új évezred hajnalán:
Vajon milyen lesz a következő
évezred?*

2000 2001... 2010...2189...2576...2793...2999

Remélem, hogy többet foglalkoznak majd a fiatalok elhelyezkedésével..., és szigorúbban fellépnek a bűnözés ellen... *(Jenser Gábor)*

A következő évezred valószínűleg sok változást nem hoz. Talán egy kicsit fejlődik Magyarország... *(Stündl Béla)*

Lézerháború... ha megérjük... vagy kőkorszak... Talán jobb lesz egy kicsit... *(Kövér Richárd)*

Fejlődünk, ha hagyjuk..., és ha lesz hol... *(Vasvári Gyula)*

Lehet, hogy kitör a világháború és elpusztul a Föld, lehet, hogy kitör a világbéke, és soha többet nem lesznek háborúk... *(Kovács Gergely)*

Szerintem nem lesz semmi különös, minthogy azután sem volt semmi, hogy betöltöttem a 18.-at. Én jobban vártam 1999-et... *(Juhász László)*

Megszűnnek a faji különbségek, mindenki egyenlő lesz. Az emberek abbahagyják az őserdők irtását, s megpróbálják megmenteni a Földet a végső pusztulástól... *(Gál Zoltán)*

Szerintem az emberek nem fognak kibírni még száz évet ..., de ha mégis, akkor a gépek veszik át a hatalmat... *(egy kétkedő)*

Az emberiség elhagyja a Földet, és űrkolóniákban fog élni, amíg nem talál egy életre alkalmas másik bolygót... *(Dévai András)*

A bűnözők a jövőben is a rendőrök előtt fognak járni egy lépéssel... *(Harcsás Gergely)*

Hatalmas csőd következik, gazdagok mennek tönkre... háború lesz. Az irányítást átveszik az intelligens gépek ...*(Fodor László)*

Sokkal több lesz a hajléktalan, mert az adók és az árak a csillagos égig szöknek...*(Székely Dani)*

Ugyanolyan, mint ez volt. Talán könnyebb lesz az emberek élete, mert mindent a gépek csinálnak helyettük...*(Hegedüs Zoltán)*

Az emberek az ipari forradalmak óta csak pusztítják egymást. Ez folytatódik majd a következő évezredben is: az emberi faj kihal, a föld élővilága elpusztul a szmogtól...*(egy pesszimista)*

Az ózonpajzs a XXI. század közepe táján megsemmisül, az emberek a föld alá kényszerülnek... sokan ott is maradnak... *(egy hamis próféta)*

Szerintem nem lesz lényeges változás a jövő évezredben, az élet megy tovább – úgy, mint eddig...
(Schritt László)

Miért lenne változás!?! 1998-ra is azt mondták, a Sátán éve (666 x 3), mégsem történt semmi égbekiáltó. Ennyi erővel ezt akár 1999-re is ráfoghatnánk (elvégre elég csak megfordítani). A XXI.

század véleményem szerint különben is csak 2001-ben kezdődik el. Erről is megoszlanak a vélemények. Jövőre biztos rájönnek majd erre, hiszen másképpen azok, akik ebből pénzt látnak, nem tudnának két bőrt lehúzni az ezredfordulóról. Az, hogy ez a kétezredik év, különben is csak attól függ, honnan nézzük. Ha önkényesen kijelölünk egy elsőt, mindenképpen lesz egy ezredik, stb. Szóval, nem hiszem, hogy bármi is más lesz. (Tarján Marcell)

A bűnözővé válás okai

Minden bűnöző normális, hétköznapi csecsemőnek születik. Szülei ekkor még nem is sejtik, hogy később mivé cseperedik csemetéjük. Gyermekkorában – hasonlóan a többi társához – ő is játszik, futkos, fogócskázik, énekel az óvodában.

Az általános iskola 1. osztályába kerülve igen nagy kíváncsisággal fogadja az új ismereteket, egyre műveltebb akar lenni, reméli, hogy talán kiemelkedik a silány, egyszínű, hétköznapi emberek által alkotott sűrű mocsárból, s talán egy napon még imába foglalják, de legalábbis egy nagy emlékműbe (nem a sírkövébe!) vésik nevét. Tehát ez a kedves kis elsős igen nagy reményekkel néz az élet elé. Ez a szorgalom – személytől függően – 4-6 évig jellemző tanulmányaira, életvitelére. Minden kötelező olvasmányt elolvas, még az ajánlott irodalmat is feltétlenül, hiszen igen nagy célokat tűzött ki maga elé.

Azután a tudományok iránti érdeklődése alább hagy, s egy napon valamiféle késztetés a bűnözés felé fordítja figyelmét. E késztetés mibenlétét máig a titok homálya fedi. Egyes feltevések szerint a környezete terelte erre az útra. Személy szerint én úgy gondolom, hogy sebezhető és könnyen befolyásolható lelkét, illetve gondolkodásmódját a rengeteg tanulás közben, esetleg helyett nézett rajzfilm torzította el. A rajzfilmek igen nagy része kifejezetten káros a gyermekek lelki egészségére, s a könnyebben befolyásolható gyermekek e rajzfilmek hatására válnak erőszakossá, – itt leginkább a Tom és Jerry című rajzfilmsorozatra gondolok – ugyanis azt képzelik, hogy ha a rajzfilmben, miután kettévágták szegény Tomot, képes felállni, s tovább kergetni Jerryt, akkor ez az életben is hasonlóan működhet. Azok a veszélyeztetett gyermekek, akik ettől a hatástól megmenekülnek, még mindig több veszélynek vannak kitéve. Persze más magyarázat sem kizárt.

A középiskolába kerülés után, amennyiben ez bekövetkezik, a tananyagra kevésbé fogékony, érdeklődését vesztett fiatal egyre jobban belemerül a bűnözés nyújtotta lehetőségek kiaknázásába. A tanulás nagy mértékű elhanyagolása igen jól meglátszik az év végi és érettségi bizonyítvány eredményein. Talán ezzel magyarázható, hogy a bűnözők között nagyon kevés a felsőfokú végzettségű. Kivételt képeznek persze azok a sajnálatra méltó lecsúszott értelmiségiek, akik „önhibájukon kívüli” okok miatt kénytelenek ezt a „foglalkozást” űzni. Ezek az okok igen sokfélék lehetnek. Adódhatnak a rendszer, a társadalom és az egyén hibájából egyaránt.

Az rendszer hibája, ha a tisztességes, becsületes dolgozót elbocsátják a munkájából, pl.: egy esetleges létszámleépítés alkalmával. Persze ez nem csak állami tulajdonban levő vállalatoknál lehetséges, magántulajdont képező vállalatoknál ugyanez a probléma felmerülhet. De itt van például a munkáltatók pénzhétségének az értelmiségiek munkanélküliségében igen nagy szerepet vállaló tényezője. Tehát ha a munkára úgymond betanítható egy alacsonyabban képzett, kisebb bérért is dolgozó munkás, akkor a tanult, értelmes ember alatt ismét kivágták a fát. Sajnos az emberek szociális helyzetéből adódóan nem mindenki tanulhat tovább.

A társadalom? A mai fiatal nincs igazán felkészítve, nevelve az Életre, a munkaerőpiacon uralkodó farkastörvények közötti talpon maradásra.

Persze számolni kell az egyéni tényezővel is. Hiszen valljuk be, hogy a mostani középiskolás diákok nem éppen a kifogástalan magatartásukról híresek. A tanár próbál küzdeni, tanítani, nevelni. Ezt sajnós a diákok nem nagyon hagyják. Némely tanár ezért inkább fel is adja. Azonban az idősebb tanárok, akik még a régi, jó, kellően szigorú nevelésben részesültek, szerencsére valamennyire formálják, alakítják a diákok gondolkodásmódját, jellemét, ami bizony sokszor reménytelen.

S ez ismételtelen egy bonyolultabb hálózatot rejt magában, hiszen ebben a pénzvilágban, a szülők nagy részének nincs ideje a gyermekével foglalkozni, a fiatal nem képes önmagát megfelelően nevelni, jövőképe nincs, nem képes továbbtanulni, esetleg nem is akar, nem is próbál munkát keresni, és máris szemben találja magát a kezdeti problémával. A középiskola befejeztével annyira függő lesz, hogy képtelen más életcélra találni magának, így bűnözőként „tengeti” életét, és ebből az életformából igen nehéz visszatérni a normális életbe.

Ennek ellenére sokaknak sikerül, s talán egyszer a bűnözés a feledés homályába merül.

Don Carlos Censored

Valóban az iskolában

kezdődik?

Az előző számban megjelent **A bűnözővé válás okai** című cikk Don Carlos tollából. Ehhez szeretnék most hozzászólni.

Szerintem meggondolatlanság azt írni, hogy egy „bűnöző palánta” az általános iskola első osztályában azért kezd el tanulni, hogy kiemelkedjen a hétköznapi emberek által alkotott sűrű mocsárból. Ez egyáltalán nem ilyen drámai! Én személy szerint – a többi társamhoz hasonlóan – ebben a korban naponta elmentem az iskolába, játszottam és új ismereteket, barátokat szereztem. Nem gondolkodtam azon, hogy kerülhetnék ki az „átlag” közül. Különbösen is, mi a baj a hétköznapi emberekkel? Attól, hogy – mondjuk – van pár diplomám, több leszek annál, akinek egy van, vagy egy sincs?

Azt is butaságnak tartom, hogy a rajzfilmek befolyásolják a gyerekek lelkivilágát. Jó, rendben, manapság van egy-két rajzfilm, amitől hányingert kapok, de azért a Tom és Jerry igazán távol áll ezektől. Kiskoromban imádtam a rajzfilmeket, mégsem kezdtem el kaszabolni az embereket az utcán, és nem dobáltam a fejükre 10 tonnás szikladarabokat.

Abban viszont igaza van a cikk írójának, hogy a bűnözésért némileg a társadalom a hibás. A kérdés csak az, hogy melyik. Hisz az ókorban is voltak bűnözők és tolvajok. A szocializmusban viszont közveszélyes munkakerülés címen börtönbe zárták azokat, akik nem dolgoztak. Ma ugyanakkor társadalmilag támogatjuk a munkanélkülieket.

Az is igaz, hogy a mai körülmények között nem sok embernek van pénze a továbbtanulásra. De ez nem azt jelenti, hogy a bűnözők többsége a tanulatlanabb rétegből származik. Mert például a hekkereket inkább zseninek, mintsem analfabétának lehetne nevezni, hiszen egy intézmény vagy a NASA számítógéprendszerébe betörni nem kis feladat. Szóval szerintem bűnöző azért lesz valaki, mert

1. az életkörülmények rákényszerítik (szegénység, munkanélküliség),
2. gyorsabbnak találja ezt az utat a meggazdagodásra (érthető a mai fizetések mellett),
3. pszichés gondokkal küszködik (akaratgyengeség, feltűnési láz, bizonyítási kényszer önmagának, másoknak; gyerekkori trauma stb.).

Tény, hogy a bűnözés a társadalom „feketefoltja”. De hát – ahogy Don Carlos is mondja –, „nincsen rózsza tövis nélkül”.

DÉER

Wojticzki Csaba:

Hogyan lettem hős

Nem is olyan régen néztem a TV-t, és rá kellett jönnöm, hogy én egy hős vagyok. És nem csak én. Az egész generáció. Na, jó! Lehet, hogy a hős egy kicsit erős kifejezés, de azt be kell látni, hogy nem akármilyen teljesítmény volt túlélni a gyerekkorunkat. Mai szemmel nézve szinte hihetetlen. Hányattatott gyermekkorunk talán egyik legnagyobb csapása az volt, hogy nem kaptunk mobiltelefont hatodik születésnapunkra. Persze nagyon jól elvontunk mi a felhúzható rendőrautóval is, és örültünk a pumuklis puzzlenak, amit a fater hozott Moszkvából. Meg nem is tudtuk, hogy mi az a mobil. Örültünk, ha az iker hagyott telefonálni.

A következő sarkalatos pont a higiénia volt. Akkoriban még senki sem zengett ódákat a minden baktériumot elpusztító tusfürdőkről, és ennek bizony meg is lett az eredménye. Folyton mocskosak voltunk, még fürdés után is, hiszen csak úgy hemzsegtek rajtunk a baktériumok. Táplálékkiegészítő gyanánt meg multivitamin helyett homokot ettünk, lecsapatva pár cserebogárral, meg fél deka cementtel.

Pelenkafronton is elég elszomorító volt a helyzet. Hírből se ismertük az eldobható, hiper nedvszívó nadrágpelenkákat. Ha esetleg túlzásba vittük a kakaót, akkor bizony elért minket a szomorú vég. A szivárgó nedvesség véresre marta a marandót, nekünk meg nem maradt más, csak az ordítás. Talán ennek hatására nem ötévesen lettünk szobatiszták. A hajmosás is kész kínszenvedés volt. „Nincs több könnycsepp” csodaszer híján csak abban bízhattunk, hogy szüleink vigyáznak, ne menjen sampon a szemünkbe.

Nyaralni se Horvátországba jártunk ám. Külön kis népünnepéellyel volt egyenértékű, ha sikerült beutalót szerezni a szántódi SZOT-üdülőbe.

Cowboyosat meg nem a két nappali méretű fürdőszobában játszottunk, hanem a kertben, és playmobil katonáinkat is inkább egy fa gyökérzete veszélyeztette, mint a csempék között megbúvó penész.

Persze szüleinknek sem voltak ezek könnyű évek. Nem volt azonnali orgazmust okozó sampon, és azt se tudták, hogy milyen is a Calgonit mosoly.

Szóval ez úton szeretnék gratulálni minden velem egyívásúnak, és további sok sikert kívánni a túléléshez.

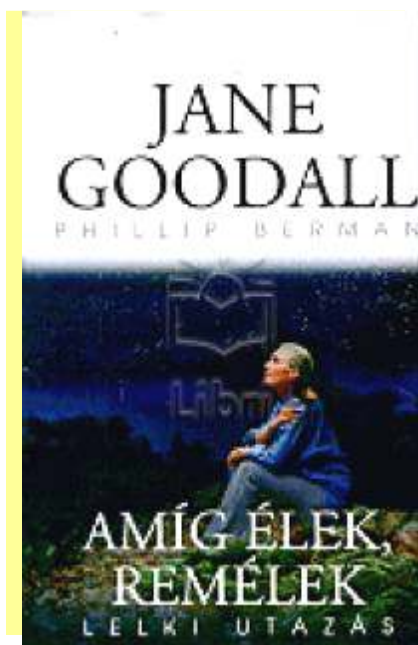

Könyvajánló

Jane Goodall – Phillip Berman:
Amíg élek, remélek

Az *Amíg élek, remélek* c. könyv nem arra hivatott, hogy az olvasó megismerje Jane Goodall életrajzát, sem pedig arra, hogy a munkásságát bemutassa.

Az *Amíg élek, remélek* több ennél. Ahogyan az alcíme is mutatja, valójában egy lelki utazás. Miközben a memoárt olvassuk, végigkísérjük Jane életét gyermekkorától kezdve egészen a '90-es évekig, azonban nem egy idegen, kívülálló személyként. Gyakran olyan érzésünk támadhat, mintha magában, Jane elméjében lakoznánk, vagy mi lennénk az egyik legjobb barátja, akivel mindent megoszt. Mindent, jót és rosszat egyaránt. Betekintést nyerünk két házasságába, az örömeibe, de életének szomorú pillanataiba is. Megtudhatjuk, miként élte meg a válását, illetve mekkora traumát okozott neki második férjének hirtelen megbetegedése és szenvedéssel teli halála.

Tanúi lehetünk annak, ahogy ez a különleges hölgy megtalálja a hitét, ami a későbbiekben is rendületlenül megmarad, nem inog meg, bár néha nem érti, miért vele történnek ezek a dolgok. Megtudhatjuk a könyvből, mekkora fizikai és lelki ereje van ennek a törekvénynek tűnő asszonynak, hogyan tudott életben maradni, és sikeres kutatásokat véghezvinni Afrika szívében, amikor teljesen magára volt utalva.

Megérthetjük, micsoda szenvedélyes szeretet fűzi őt az állatvilághoz és az állatokon belül is a számára legkedvesebbekhez, a csimpánzokhoz. Elmesél történeteket, amiket még soha nem hallhattunk. De ami talán ezeknél sokkalta fontosabb, a történetek elmésélésén kívül leírja a gondolatait, érzéseit, és ez az, ami csodálatossá és kiemelkedővé teszi ezt a könyvet.

Nem száraz önéletrajzot, nem is tudományos disszertációt olvashatunk, hanem megismerhetünk egy csodás nőt, és az ő csodákkal tarkított életét, mintha mindvégig ott álltunk volna mellette és fogtuk volna a kezét, valójában el sem kellett hagynunk a nappalinkat. A könyvet aligha lehet letenni. A hátoldalán olvasható ajánlók közül egyet emelnék ki: „Hősnő, egy hős nélküli világban.” Talán ez az a mondat, ami leginkább tükrözi a valóságot.

Jane Goodall egy élő legenda, egy asszony, aki a saját boldogságát a háttérbe helyezve próbálja mind a mai napig szebbé, jobbat és élhetőbbé tenni a világunkat, és erre buzdít mindnyájunkat. Nem kioktató, nem kérkedő... csupán szerény és őszinte. Élete mindannyiunk számára példa kellene, hogy legyen. Sajnos a világ nem abba az irányba halad, amerre Jane Goodall szeretné, de soha nem csügged el, hiszen amíg él, remél.

Stefán Bence Krisztián

VÁGYAK

*Szeretnék vihar lenni,
vad, tomboló szörnyeteg,
minden fájdalmat elfeledni,
kitépni fákat, szíveket.*

*Szeretnék hattyú lenni,
úszni szelíden hűs tavon,
Rád gondolni, imádni Téged,
mikor hangod nem hallhatom.*

*Szeretnék árnyék lenni,
kísérni Téged boldogan.
Mindenüvé Veled menni,
neked áldozni önmagam.*

*Szeretnék egyszerű virág lenni,
pihenni egykor sírodon,
a végtelenbe Veled menni,
Csókolni arcod kábulón.*

*Szeretnék nagyon szegény lenni,
ne legyen semmim, csak életem.
Ezt pedig Érted feláldoznám,
csak Te légy boldog - Mindenem.*

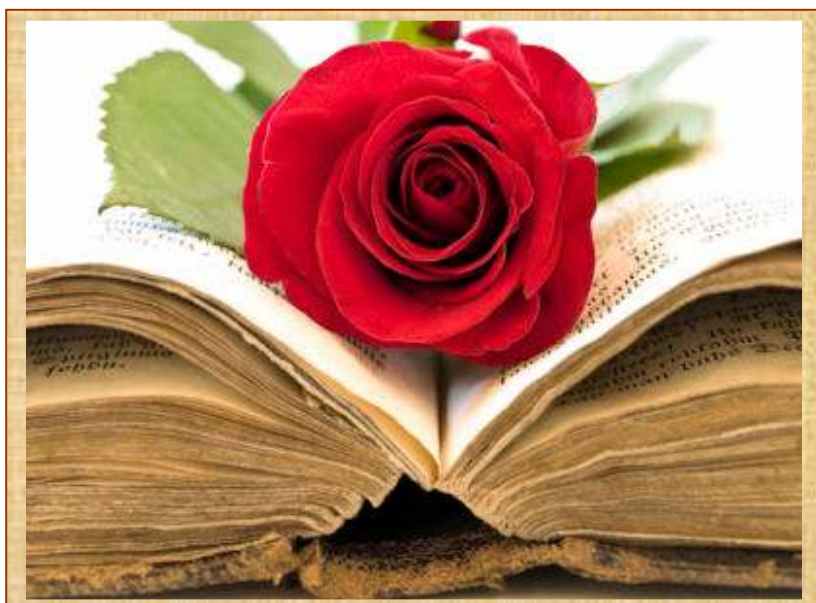
*Szeretnék borongós Ősz is lenni,
végighúzni ujjam a kerteken.
Nyomában minden arany lenne
és én úr lennék a szíveken.*

*Szeretnék néma lenni,
hisz nem a szó beszél – a tett.
Teérted mindent félredobni,
szerelmet, üdvöt, életet.*

*Szeretnék gonosz és sötét lenni,
kit többé senki sem szeret –
Az éjben fényes csillag lenni
és örködnék az álmok felett.*

*Szeretnék mindig Veled lenni,
fejem nyugtatni válladon,
éjszínű szemedbe nézni,
s beleolvadni boldogan.*

Bad Girl

*„Ez nem tanterem,
hanem kórterem ... ”*

Síri csönd honol a Fiatalok Fizikaterápiás Gyógyászati Intézetében. Az ajtón egy lélek se be, se ki. Egészen szeptember első napjáig, akarom mondani augusztus 28-ig. Ettől kezdve zajlik csak igazán itt az élet. Mint – ahogy illik – a kórteremben.

Kora reggel fáradtan, betegen, rosszkedvtől részegen belépek a kóóórba. Leülök és figyelek. Figyelem, amint beszédeleg a többi beteg. Nemsokára megjelennek a fehérköpenyes alakok is. Ők nem fáradtak, nem betegek, nem részegek, és soha „nem késnek” el. Mint a kórteremben.

A nagy várakozásban még jobban megbetegszem, de hamar megérkezik a szomszéd agy/ágy tulajdonosa is, sőt a szomszéd szomszédja (az én nagyszomszédom), annak is a szomszédja (az én dédszomszédom)... és így tovább, egészen a sokadik ükszomszédig. Rövid panaszáradat után megszólal egy fülsértő, hangos, rekedt csengőhang. Ha ez így megy tovább, az agysebészetről mehetünk a fülészetre, bár erre még várhatunk minimum 4 évet. (Agymosásból fülmosásba! Micsoda perspektíva!)

Ez a kedves kis csengőhang jelzi, hogy mindenki menjen be a saját szobájába, mert kezdődik az operáció, rosszabb esetben pedig a vizit vagy nagyvizit. Igaz, ha már ott lennének, akkor is késő lenne, ugyanis pontban a csengő megszólalásakor már megkezdődnek a műtétek, és nem szerencsés, ha az ember a sajátját lekési. Bár úgymint nézhetjük a dolgot, hogy az orvosok állandóan konzultálnak egymással, így aztán ők még mindig többet késnek, mint mi.

Ezután jön csak a nemulass! Ugyanis a 45 percesre tervezett műtétet meg kell tartani. Ha a doki 5 perccel késik, máris gond van. Előbb nem hagyhatja abba. Gondoljunk bele, nyitott aggyal mégsem szünetelhetünk. Így aztán vagy gyorsabbra veszik a tempót, vagy 10 perccel vagyunk szüneten. Ki-ki döntse el, melyiknek nagyobb a gyógyító ereje. Mint a kórteremben.

A műtétek rendhagyók, nem ugyanúgy végzik őket, mint pl. a Péterffyben vagy a MÁV-kórházban. Habár az elhalálozási arány megegyezik. Itt egyetlen sebész operál egyszerre kb. 20-30 pácienset. A műtét eleje sem a felkészüléssel telik, hanem az altatással. Ezt többnyire hipnotikus módszerrel valósítják meg. A 45 perc második felében próbálkoznak az agyprotézis beültetésével – több-kevesebb sikerrel –, ennek menetéről azonban nem tudok bővebb felvilágosítást adni. A szünetekre már ébren megyünk ki, de a hangulatunk pocsék, a fejünk zsong, kong, és érezzük, hogy a beültetés nem volt túlságosan sikeres. Mint a kórteremben.

Egy-egy vizit alkalmával a tudós gyógyászaink kíváncsiak lesznek, a műtétsorozatok sikerességére. Mindenféle fizikaterápiás módszerrel tesztelik a betegeket. Az itt elért eredményeket az összefűzött lázlapokba írják be, mindenkinek a saját neve, illetve sorszáma mellé. Ezt hívják ők osztályzásnak, az osztályzatok pedig a naplóba kerülnek. Mint a kórteremben.

Évente van értékelés. A műtétek, a vizitek osztályzatai alapján közösen eldöntik, hogy a beteg állapota mennyit változott. Ha javult, akkor jöhet a következő fokozatú beavatkozás. Ha pedig az állapotuk nem változott, esetleg romlott, akkor az egy év alatt elvégzett műtéteket előlről kell kezdeni. Mint a kórteremben.

Hárm Aska

az Ápoltak Szövetségének öt évre megbízott elnöke

A matematikaóra

Hideg téli nap volt. Kint szállingózott a hó, és a tél beálltával az iskola kedvenc kertésze – aki a Kapitány Balázs nevet kapta, de csak Balu kapitánynak hívta mindenki – most nem a növényzettel volt elfoglalva, hanem az iskola előtti járdán lévő hó lapátolásával, mert az igazgató (Alfonz bácsi) kiadta neki, hogy végezze el ezt a munkát. Ugyanis tavaly a kerületi nyugdíjas klub vezetője elcsúszott, pont az iskola előtt, és azon kívül, hogy az iskola komoly büntetést fizetett neki, még a tévében is ügy volt belőle.

Ezen a napon Gizi néni feleltetéssel kezdte az órát.

- Na nézzük, ki akar felelni. Legyen az Ipafai Pál nevű gyerek. Ki az? Jöjjön ki! Ti addig kezdjétek el megfejtetni a munkafüzetben a 123-tól a 456. oldalig a feladatokat. Aztán majd ha lefelelt a gyerekecske, megbeszéljük, hogy hogyan kellett volna megoldani. Jó.

Hátradólt párnázott tanári székében, majd közömbösen a megszeppent felelőre nézett.

- Készültél?
- Igen, tanárnő.

A tanár nem foglalkozva a felelő zaklatott idegállapotával, az első padban ülő tanulót faggatta:

- Péter! Hát mi történt veled? Valami járvány van? Te már a harmadik vagy, akinek a keze el van törve. Hát ne aggasszatok, gyerekek! Még a végén elkapja a többi is.

A figyelem középpontjába ismét Ipafai került.

- Szóval azt mondd, hogy készültél. Akkor bizonyára meg tudod oldani a következő feladatot a táblánál. Jól figyelj! A táblázatot kezdheted már írni.

Majd elkezdte a régi könyvből olvasni kedvenc szöveges feladatát, amit minden osztályban előad, immár huszonhét éve.

- Laci bácsi farmján nyulak és fácánok vannak. Az állatoknak összesen húsz fejük és hatvan lábuk van. A kérdés így szól: hány darab van az egyes állatokból? De előre megmondom, hogy ezek teljesen egészséges állatok, amiknek egy fejük van, szóval senki ne gondoljon torzszülött fácánokra.

Pali közben hozzákezdett a megoldáshoz, de a csendet rohangáló gyerekek zaja törte meg a folyosó felől. Gizi néni nem tűrte, és kiment:

- Melyik ordibál itt ilyen ocsmányul? Kisfiam! Azonnal menj fel az igazgatóhoz! Hogy gondoltad, hogy majd itt cirkuszolsz egész órán, mint egy majom? Ki az osztályfőnököd?

A rémült rendbontók hamar arrébb álltak, Gizi néni pedig diadalittasan visszajött a terembe, ám arra lett figyelmes, hogy halk nevetéssel zavarják meg az óráját.

- Melyik vihog? Mi van, kisfiam? Kész is vagy a feladatokkal? Mert ha igen, akkor kihozhatod, én pedig leosztályozom a hiányzó részt. Ez pedig általában egyes szokott lenni. És ahogy elnézem, nem lehetsz kész még ezzel a rengeteg feladattal.

- Pál! Te viszont, úgy látom, kezdesz haladni. Na, nézzük, mit rontottál el? Fejek száma, lábak száma rendben. Igen, az egyenlet, de fiam, te valamit elszúrtál. Nézd csak meg! Ó igen, ez több sebből vérzik. Aha, megvan! Jaj, figyeljetek! Hát ez nagyon aranyos! Ilyet még nem is láttam soha, pedig régóta tanítok. Pál ezek szerint azt állítja, hogy egy fácánnak 3,52 feje és 5,8 lába van. Jól van, ezt nem is tudtam! Kisfiam, ne haragudj, de jár az egyes, viszont ha megindoklod, hogy miért ennyi, akkor beírok mellé még egyet, hogy lásd, milyen rendes vagyok.

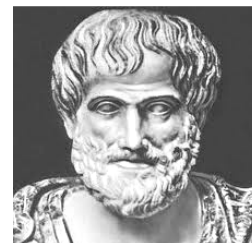

- Köszönöm, tanárnő, inkább leülök.
- Jó. Hogy hívnak?
- Ipafai Pál.
- Aha, megvagy! Szóval egy egyes. Nem szeretek rossz jegyeket beírni, de ha ilyen hülyeségeket írtok, akkor kénytelen vagyok. De tudja valaki a megfejtést?
- Én tudom, tanárnő! – jelentkezett Norbi, Gizi néni kedvenc tanítványa. Tíz nyúl és tíz fácán van.
- Na! Még a végén! A válasz helyes volt. Látjátok, aki ide akar figyelni, az ide is tud, úgyhogy mindenkit arra kérek, hogy kezdjen el tanulni, mert a jövő héten megírjuk a ...
- Gizi néni szavát a csengő hangja szakítja félbe, de ő még folytatja:
- Várjatok! Még senki sem megy sehová! Elmondom, hogy mindenki tanuljon a jövő szerdai dolgozatra, mert ha egy hibája van valakinek, akkor az már egyes, és addig íratom meg vele újra, amíg ötöst nem kap. Sziasztok!

A történet nem létező eseményeken alapul. Bármilyen hasonlóság a valósággal pusztán a véletlen műve.

Érzékszervi arányok

Arisztotelész egyik tanítványa egyszer megkérdezte, miért van az embernek tíz ujja, két füle, ugyanakkor csak egy szája és egy nyelve.

- Azért, mert az embernek tízszer annyit kell megtermelnie, mint amennyit megeszik, és kétszer annyit kell látnia és hallania, mint amennyit kimond – válaszolta Arisztotelész.

MonodrÁma

I. felvonás

Atyaisten!...6 óra... megint elaludtam... fürdésnek lótték... ma sem reggelizek... pedig mondtam anyámnak, hogy ötkor ébresszen... biztosan megint nála van Jani... szemét alak... kidolgozott izmok... szolárium...éjszakai meló... pénz dögvél... pedig még az érettségiig se vitte... nem is értem, anyám miért zrikál... ha papír nélkül is működik az élet, akkor minek hajtsak... De legalább kitett egy ezrest... ebből megleszek valahogy... Még jó, hogy hétfőn mindent bedobáltam a táskába... így hét közben se kell átpakolnom... nem marad itthon semmi... legalább ezért nem kapok kapát... ezért nem, de minden másért igen.

II. felvonás

Atyaisten... ez is elhúzott az orrom előtt... így van ez... ha egyszer elkezdődik... de mért van, hogy nekem minden nap rosszul kezdődik... az én táskám szakad le... az én bérletem kell(ene) az ellenőrnek... az én csajom lép le... az én ellenőrzőm kell a dirinek... a héten már harmadszorra... de legalább nincs sapkám... a cigit is utálom... a pia meg látszik... reggel még nem... de este kell az altató... ha már az a dinyó Saca lelépett.

III. felvonás

Atyaisten... nélkülem kezdődött el az óra... mi is... magyar... Az ember tragédiája... az ember tragédiája, tanárnő, én tudom... igaz, nem olvastam... de az ember tragédiáját értem én... az ember tragédiája, hogy nincsen apám, se anyám, se lakásom, se tanyám... de van iskola... és van magyaróra... és van karó... és összeadásról meg százalékszámításról sajnos nem hiányoztam... persze, ha a tanárba szorult volna egy kis emberség... nem buktatna meg 1,2-es átlagra... nincsen ennek szíve... nincsen... az ember tragédiája, hogy a matek-, a fizika- és az elektrotanárnak sincs szíve... de van anyja... az anyjának meg pasija... a pasinak van menő verdája... de nincs érettségije... de ez nem az ember tragédiája.

IV. felvonás

Atyaisten... ennél mélyebbre már nem lehet... segíteni kellene neki... de úgyis megint összerogy... mindenki kikerüli... az a hajléktalan is csak a kukával szemez... messzire bűzlik... saját mocskában vonaglik... a képét nem látni... de az a kabát valahogy ismerős... Atyaisten!

emberke

Úgy éreztem, hogy gondolataimat meg akarom osztani másokkal, de mivel nem figyelt rám senki, amikor beszéltem, inkább leírtam őket.

Wojticzki Csaba

Benne leszek a Kékfényben!

Az 500000 pornósztár hazájában szinte meg sem lepődünk azon, hogy tényleg bárki lehet sztár. Tele vagyunk sztár villalakkal, sztárszakácsokkal, sztárriporterekkel, és persze a sztárügyvédeket mindig munkával ellátó sztárbűnözőkkel. A baj csak az, hogy bulvárorientált társadalmunk nem adja meg a lehetőséget a hétköznapi – mondhatni – a közbűnözőknek, hogy ők is sztárrá válhassanak. Pedig valószínű, hogy Horváth J. Adalbert zsebtolvaj (terepét tekintve Fáy utcai piac) nagyon büszke lenne rá, hogy ő bizony sztárbűnöző.

Valószínűleg Szemesi Elemér magánvállalkozó is örülne, ha neve végre bekerülhetne sztársikkasztók Hall of Famejébe. Hogyan lehet hát segíteni ezeknek a szerencsétlen embereknek, hogy valóra válthassák álmaikat?

A választ ismét a kereskedelmi televíziók szolgáltatják. Egyszerűen: kell csinálni egy műsort, ahol minden kistípusú bűnöző sztár lehet öt perc erejéig. Vagy ha nagyon jó, még tovább. A műsorvezető meg lehetne – mondjuk – a százhalombattai rém. Ő úgyszintén olyan jópofa fazon. Természetesen a zsűri is csupa illusztris személyiségből állna. A sort kezdenénk például a sztár ittasvezetők Stohl Bucijával, aki többször is bizonyította már, hogy még az eszméletvesztés állapotában is képes felcsavarodni az úttól akár 30 méterre lévő fára. Második zsűritagunk lehetne a sztársikkasztás többszörös címvédője, Stadler József. A harmadik zsűritag személye még kérdéses; fej-fej mellett halad ugyanis a magyar kocsmák és OTP-fiókok réme Ambrus Attila, valamint a kegyelmikérvény-fogalmazás Babits Mihály, Zalatnai művész. A kérdést valószínűleg az fogja eldönteni, hogy melyikük börtönbüntetése telik le előbb.

Lennének ám hatalmas díjak is. Az ittasvezetős adásban például az első helyezett sztárjelölt megtarthatja mentelmi jogát, sőt pártjából se zárják ki. Ezen kívül természetesen minden győztesnek jár százezer forint (csak smasszer megkenésére felhasználható) sztárgázs, valamint kéthetes nyaralás Kulcsár Attila háziőrizetében.

A szünetekben Magyarország legismertebb sztárprostituáltja, az ország egyébként legokosabb numerája, Michelle Wild (szül.: Vad Katalin) szórakoztatja a nézőket. Persze a veszteseket a műsor után senki nem vonja felelősségre, egyszerűen csak nem nyernek semmit. Hiszen ebben az országban nincsenek vesztesek, csak az a néhány idealista, aki becsületet munkából akar megélni. A többi meg hadd legyen sztár.

Csabi megmondja

Kepes András újra képernyőn van. Ez jó. Hála neki, felcsillan a remény, hogy itt még lehet szó igényes televíziózásról, ne adj' isten! értelmes műsorok készítéséről.

Roppantul megörültem, amikor megtudtam, hogy újraindul a Desszert, de örömeimet rögtön el is rontották azzal, hogy este tíz utánra tették a kezdést. Nem baj – gondoltam – ha egy műsorban nincsenek csöcsök, akkor az úgyis csak ilyenkor mehet. Aztán egyszer csak megszűnt a műsor. Nem tudni, miért. Valószínűleg a fizetőképes réteg javarészét nem köti le három (Kepessel együtt négy) érdekes ember kötetlen beszélgetése.

Szerencsére Kepes nem adta fel, és elkezdett csinálni egy teljesen új műsort. És ez a műsor végre elkészült, s az az igazság, hogy nagyon jól sikerült. Itt végre láthatjuk, hogy mi az, amit Frei Tamás rosszul csinált. Hiszen amíg Frei közli, hogy magyarokat talált még a Marson is, addig Kepes egyszerűen besétál egy eldugott kis falucskába, és leül beszélgetni a helyiekkel. Nincs szafari mellény, se tökéletes séró, se elveszett magyarok, akiknek a szakértelmét itthon nem értékelték, kint viszont dögre keresik magukat. Itt csak a valóság van, ami néha megrázó, néha vidám, de mindig érdekes.

Van egy riporter, akin látszik, hogy tényleg érdekli az ember, akitől kérdez. Nem mond olyanokat halálmegvető tekintettel, hogy ezek az emberek heti 83 forintból élnek, és hogy tíz gyerekből csak három éri el a húszéves kort. Vagy ha mond, akkor látszik az arcán, hogy őt ez tényleg megrázza. Ha leprásokkal akad össze, nem harminc méterről mutatja őket, hanem besétál közéjük és közli velük, hogy őt érdekli, hogyan élnek, és ezt meg szeretné mutatni a TV-nézőknek is. És itt a nagy különbség.

Frei idegenbe szakadt magyarokat keres, akik majd egy üveg Füttyülős barackért vagy a rokonság kapcsán beengedik a stábot oda is, ahová másokat nem mindig. Kepes alanyai meg egyszerűen látják az érdeklődést a riporterén, akinek így olyasmiket is megmutatnak, amit Freinek se. És még csak nem is magyarok.

Egyszerűen nincs mibe belekötni Kepes műsora kapcsán, és ez nagyon becsülendő a mai világban. Nincsenek benne őszintén nyilatkozó sztárok, szőlősből fényképezkedő mellek és világmegváltó megmondóemberek.

Hogy akkor mi van? A valóság. Ami mindig érdekes.

